

Búcsú

(Szerkesztőségünk legelső titkára, Berény Márta a nyár végén meghalt. Búcsúzásképpen idézünk néhány sort Lévai Katalinnak a sírnál elmondott beszédéből.)

Berény Márta, Tucika, itt hagyott bennünket. Kedvességgel, derűvel, humorral itatott át mindent, aminek a közelségébe került. Szeretett emlékezni, mesélni és szívesen meghallgatott másokat. Sokat beszélgettünk, és megtisztelt azzal, hogy magnóra mondta az életét. Így tudtam meg, hogy rendszeresen találkozott Karinthy Frigyessel, aki olykor a térdén lovagoltatta őt. Férjével, Berény Jánossal, 1948-ban házasodtak össze. Társak voltak mindenben, a haláláig.

Tucika ott volt az *Esély* születése pillanatában. Ő szervezte meg azt az olvasótábort, amely azután hűséges olvasója lett a folyóiratnak. Mindenkihez kedves és figyelmes volt: szerzőkhöz, diákokhoz, tanárokhoz. A szerkesztőség neki köszönhette otthonosságát, amit kollégáival, Moksony Feri bácsival, majd később Fábián Juliannával együtt alakítottak ki. Mindig be lehetett ugrani hozzá egy kis hírért, egy cikkért vagy egy kedves szóért.

Mi akkor találkoztunk, amikor – nyugdíjas kora ellenére is – tele energiával segített létrehozni egy szellemi műhelyt, ahol mindannyian otthon éreztük magunkat. Nagy szeretetben, barátságban dolgoztunk együtt, 10 évig. Sokat tanultam tőle. Elment. De nem hal meg az, akire emlékezünk.

Lévai Katalin

Tisztelt Olvasók, Szerzők, Kedves Munkatársaim, Barátaim!

2000 januárjától voltam az *Esély* társadalom- és szociálpolitikai folyóirat titkára. Lévai Katalin akkori főszerkesztőtől kaptam ezt a feladatot, és minden segítséget, az alapítástól, 1989-től itt dolgozó Berény Mártától, Tucikától, akit halálában is tisztetek és szeretek, és Moksony Feri bácsitól – köszönet illeti őket. Azt, hogy miként éltem ezzel a gazdagsággal, azt döntsék el Önök, Kedves Olvasók.

Nem véletlenül írtam feladatot, mert ez nem munka volt. A munka esetében talán egy kicsit fontosabb a pénz, a fizetés, az előbbre jutás, de a feladatot az emberek nem ezért vállalják. A feladat közben az ember rengeteget tanul, ezzel nagyon sokat gazdagodik. Gyűjti az ismeretséget, kialakítja a lehető legjobb kapcsolatokat, bárkiről is legyen szó. Itt egy-egy olvasói levél, egy telefon, egy kedves hangú e-mail, egy sikeresen megírt dolgozat visszajelzése, levelezőpartnerem válaszlevele, ez a fizetség. Ha erre gondolok, nagyon gazdag lettem. Ebben a feladatkörben teret és lehetőséget kapott minden kreativitásom, ötletem, ami elsősorban az olvasók, szerzők és nem utolsósorban a munkatársakért jött létre. Jóleső érzés volt az a tudat, hogy sikerült pl. vak főiskolai hallgatóknak a kötelező olvasmányokat CD-re kitenni. Vagy hogy sikerült kialakítanom cserepartneri kapcsolatokat más folyóiratokkal, ezzel is segítve az információk szélesebb körű terjesztését. Kerestem, és meg is találtam a határok menti terjesztés lehetőségét. Emellett elvégezhettem egy egyetemet is. Köszönöm ezt a szabadságot Lévai Katalinnak és a mostani főszerkesztőnek, Nyilas Mihálynak is. És természetesen a családomnak.

Nagyon jó gyakorlati munkának bizonyult az *Esély*-titkári feladatom, s hiszem, hogy ebből is megszereztem a diplomát. Jó érzés volt, hogy személyesen ismerem a szerzőket, fordítókat. Remélem, valóban minden lehető alkalmat megragadtam, hogy ezt a feladatot teljesítsem. Gazdagodtam, a szó igazi értelmében, sok igaz, őszinte, tiszta barátságra, nagyon sok ismerősrre, szerzőkre, civil szervezetek munkatársaira találtam ezek alatt az évek alatt. Köztük a Szociális Szakmai Szövetség tagjaira, akiket szintén köszönet illet.

Gazdag, igazi, gyönyörű feladatokkal teli területet adok át, tiszta lelkiismerettel. Igaz odaadással végzett öt év után keresek új kihívásokat kínáló, új feladatot, új sikereket. Kívánom, hogy az új munkatárs is találja meg ebben a munkában azt a rengeteg szépséget, amit én átéltem az itt töltött idő alatt.

Budapest, 2005. november 19.

Fábián Julianna (Julcsi)
fabian.julianna@freemail.hu

Julcsi kilépett, de meghagyta a telefonszámát. Remélem, ezután csak élni fogunk vele, és nem visszaélni. Hiszen közismert: olyan ügy nem létezett, amit Ő ne tudott volna elintézni – a kísértés tehát nagy volt.

Együttal őszinte szeretettel köszöntjük Erdei Enikőt, aki november 1-jétől Julcsi örökebe lépett. Elnézve készségességét és odaadását, a kísértések elhárítása tárgyában mit sem ígérhetünk...

(A szerk.)